

De la metamorfosi democràtica

written by Sebastià Sardiné | 12 d'agost de 2020

Molts recordem els aires de llibertat democràtica d'aquell famós Maig de 1968, però, el juliol de 1969, el dictador va aprovar la "Llei de Sucesión a la Jefatura del Estado" per deixar-ho tot "Atado y bien atado" amb un rei hereu que jurà, i no abjurà, el "Fuero de los espanyoles". Mort el dictador, amb amnisties, Suárez afavoreix el retorn de la GENCAT del M.H. Sr. Tarradellas. S'inicien els treballs constitucionals. Els militars imposaren el redactat dels articles 2 i 8, en què l'exercit s'irrogà garantir la unitat del regne, amb aparent separació de poders, per a transitar, durant un temps de confiança, cap a la democràcia plena. Com a roc a la faixa, El Sistema mantingué a les velles estructures de poder, els mateixos jutges del TOP, la mateixa administració pública, policia i guàrdia civil, alcaldes, secretaris i funcionaris, mai reciclats, amb les mateixes lleis anteriors que, lentament, algunes, es varen anar adaptant als temps, però no el Codi Penal i Lleis d'Enjudiciament, que, amb retocs, seguiren sent decimonòniques. La CE fou referendada, va guanyar el sí, amb molts de *no* territorials, i van colar-nos la reimposada monarquia del Toisó d'or, que passà de l'exiliat Alfons XIII –Don Juan perd la seva baula, superat el fratricidi d'Alfonsito aquell 29.03.1956– a l'ara foragitat Joan Carles I, ric, segons la premsa indica, no imputat de cap delictes, encara. A les eleccions no hi va poder participar tothom, faltava ERC, per definició republicana. Guanyà la UCD, amb un Suárez falangista que va fer davant el món civilitzat el paper de demòcrata reconvertit. Potser ho era, o bé ho volia ser. Els elegits, de bon grat o no, acceptaren les regles de la CE. Del traspàs de poders en digueren una "Transición modélica", però no. Catalunya era nació i va poder tenir Estatut diferenciats, renunciant Pujol-Roca irresponsablement al concert econòmic, amb un Estatut dependent, amb "La Norma" protectora de llengua i cultura,

mancat l'Estatut de diners, amb poder aparent, delegat. Tarradellas cedí el pas a Pujol, ambdós M.H., el primer, tot un republicà, va acceptar ser marquès; el segon, el seu partit i coalició, recaptant tants per cent, gestionaren el solar patri com a propi. Es crearen de bell nou altres autonomies, sense cap antecedent d'autogovern, altament burocratitzades, amb polítics que es professionalitzaren vivint eternament de la política. Reaparegué l'amiguisme, el col·loca-parents i les subvencions. Andalusia va reclamar tracte igualitari. Els militars –i el rei?– varen entendre que, amb Suárez i Catalunya havia caducat el temps de tolerància. El 23-02-1981 arribà l'autocop d'estat, “tranquil, Jordi, tranquil” abans del discurs reial, a la matinada d'aquella llarga nit. Conseqüència: el 30.06.1982 s'aprovava la LOAPA. Cafè per a tothom. Havia guanyat l'anterior règim. Tot va canviar per sempre més. La metamorfosi començava. És molt explícit el llibre i el vídeo de Pilar Urbano que trobareu al peu.

Primeres eleccions: Els polítics que tenien pàtina de demòcrates, al PC, PSUC, ERC, com que no manen a Madrid, la mantingueren. El PSOE dels Gonzalez-Guerra de Suresnes, 13.10.1974, favorables a l'autodeterminació, fins al 23F/81, foren una cosa, a partir de llavors, una altra. El PSOE lerrouxista va anar fagocitant el PSC a mesura que tocaven “poder” (Serra, Lluch, Majó ...), i quedà un PSC contaminat per l'unionisme del poder central. De mica en mica els veritables socialistes catalans sortiren del PSC.

Adoneu-vos-en. Mentre el polític està a l'oposició, defensa els valors democràtics. Quan ocupen el poder, muten. No parlo de Catalunya, aquí no tenim cap poder, som pura sucursal de l'amo, que rau a Madrid. La metamorfosi de la democràcia és fàcil de detectar. Quan González-Guerra, Rubalcaba, Sánchez, feien campanya, es proclamaven defensors dels ciutadans, amb valors republicans, humanístics, ecologistes, pacifistes, fills del 1968, o dels descontents de l'11M/2011-15. Algun altre partit, també. Altres, no. Jurat el càrrec, format el

“gobierno” es converteixen, per ciència infusa, en homes d'estat, que defensen, no els drets sobirans del poble d'on emanen tots els poders (art 1r de la CE) sinó els interessos d'estat –no hi ha cap article que ho recolzi–, del *deep state* que afebleix o sacrifica els drets bàsics dels ciutadans. Tots els que tasten el poder real fan metamorfosi. Els parlamentaris-senadors que trepitgen Madrid són abduïts per “El Sistema”. Els periodistes també. Muten. Madrid, amb els “cafelitos”, el “A ver si nos vemos y hablamos” els transforma. Mai més seran iguals.

Als catalans ens autoritzaren a fer un nou Estatut el 2005, referendat el 2006, ribotat per interessos d'Estat, del *deep state*, amb un TC que el va devaluar, el 2010 protestes a Catalunya. A partir de llavors, algú va crear la policia, la fiscalia i el poder judicial “patriòtics”, “Santiago, cierra España”, s'obrí Causa General, investigant i espiant catalans i/o parlamentaris. Per a salvar la pàtria hispana es podia sacrificar la independència dels poders, “El Sistema” interpretà que l'anterior i actual govern, poder executiu, havien perdut els papers i la iniciativa; calia traspassar les accions al poder judicial. Els articles 10 i 96.1 de la CE s'obviaren. Les clavegueres, maniobrant, espiant, escorcollant, obriren Causa General contra aquells del *The deplorable case of the catalans, Londres 1714*, ara, per aquell memorable i desaprofitat referèndum del 1r/0/2017, en què el poble català, posant les urnes, votant democràticament, va guanyar a tot un Estat, que, pegant-nos, va fer el ridícul davant el món, i es caguen a les calces els dirigents catalans davant una previsible intervenció de l'exèrcit, que el poble no defugia, suspenen la República Catalana que votàrem i guanyàrem. Uns marxaren a l'exili, altres foren presos, i imposà l'Estat el seu poder absolutista, 155CE, que ja no dissimulava la inexistència de la separació de poders. Aquell Estat en democràcia vigilada es reconvertí, va mutar en democràcia simulada. Els partits d'Estat defensen l'unionisme a ultrança, amb un tot s'hi val, per tal de mantenir unida

aquesta Espanya que mai ha estat una nació, sinó en tot cas *l'Hispanorum rex* ho era de moltes nacions independents. L'acció a executar, contundent, fou empresonar preventivament a tots els que pogueren, precondemnants, confiant que els recursos a la UE no es resoldran fins passats molts anys, mentrestant, presó i exili. Ara un jutge de la UE diu que el TS no és competent per a jutjar-los, com la defensa ho argumentava. Tot segueix igual, l'Estat els protegeix. La unitat del Regne està per sobre de la democràcia i per sobre del que diu l'art 1.1 i 1.2 CE: l'Estat és democràtic i social... la sobirania rau –no en l'Estat, ni en el Govern, ni en la monarquia– sinó en la sobirania del poble, de la que emanen tots els poders de l'Estat. Mentida, el poble no elegeix el poder judicial, ni el Fiscal General, ni la Junta Electoral Central, ni el Tribunal de Comptes, ni el Consejo del Reino... Els calia fer mutar els poders de l'Estat i la manera fou judicialitzant la política.

La democràcia a partir del 23.2.1981 va mutar. S'havien de recuperar com es pogués totes les competències cedides, recentralitzar, igualar autonomies. Tots els polítics demòcrates que accediren al poder a partir de llavors mutaren també. La CE es va reinterpretar. Als mutats de González a Sánchez els cau el republicanisme del programa, muten a monàrquics; es dissol la "S" de socialistes; la "O" passa d'obrer a Oligarca, queda un Partit Oligarca, que passa del No a l'OTAN al Sí, a un il·legal GAL, defensa ara el rei emèrit, puntals d'un cap d'Estat no electe. Allò de "Yo soy juancarlista, no monárquico" ja no ven. *L'Estat soc jo* s'imposa. A l'ultradretà del bigoti i al seu registrador no els va bé la dissolució d'ETA, prediquen falsament els unionistes que "Sin violència se puede hablar de todo" menys de l'exercici lliure del dret a l'autodeterminació. En lloc d'un altre Gal, apareix la Causa General, "La fiscalia la tenemos controlada" Sánchez *dixit*, callant que l'Estat està en fallida i el seu Executiu, buit de contingut, traspassat al poder judicial, gestionant la Covid-19 com pot, adjudicant-se

l'exclusiva dels diners que vindran d'Europa, que aniran arreu, a Catalunya només engrunes, expropiant, sense cap dret a fer-ho, el superàvit municipal, de mala manera. L'Executiu trontolla. Mana El Sistema, aquell que ha fabulat relats conspiradors de rebel·lió i sedició, que el poder judicial gestiona, no d'acord amb el dret, sinó a noves doctrines sobre aquests delictes, que fan encaixar amb calçador, l'imaginari d'atestats, en tipus penal, on convé, quan convé, a qui convé, diguin el que diguin les lleis i Tribunals internacionals, impedit la JEC prendre possessió als càrrecs electes si no passen, presos i exiliats, per l'adreçador. El ciutadà democràticament electe quan toca poder a Madrid fa metamorfosi, deixa de representar a la ciutadania per representar només els interessos d'Estat, del deep state, que ignora els drets ciutadans, amb més interès si són catalans. És el que hi ha, o no?

Per això demano: 1) Als europarlamentaris catalans, persistiu en mostrar a la UE i al món la mutació democràtica que denuncio. 2) Als parlamentaris catalans a Madrid, als que estimen Catalunya, no us hi escarrasseu. El temps que us pugui pertocar en el Parlamento i en el Senado, invertiu-lo a recitar poesia, la Borràs hi entén molt, és fina; en Rufián, pot explicar facècies a la mai més parada taula de negociacions; que ningú perdi el temps parlant de política, no us foten ni cas, caurà alguna engruna, a canvi d'un voler quedar bé, i pels vots. 3) A qui es vulgui presentar en les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya, si us plau, els vells polítics professionals, els que tenen dues o més legislatures, no us presenteu en cap llista en posició de sortir, gràcies pels serveis prestats; pocs, per cert. A qui amb possibilitat de ser elegit preveu que li impediran prendre possessió del càrrec, si us plau, que no es presenti. 4) Al govern que en surti, recordeu bé, sereu només administradors-dependents de l'Estat, amb poc pressupost i, si no voleu exercir les responsabilitats històriques del mandat del 1r-0-2017, proclamant unilateralment la República de Catalunya,

com hauríeu de fer, ens ho dieu durant la campanya, així sabrem a qui no votar.

Perdoneu, només soc un simple vot i aquestes són, només, unes reflexions. Si em refereixo a algú, no demano pas que em dispensi, només que hi reflexioni. En aquest temps d'iniquitat, pensar és perillós, escriure, molt més. Només decidint lliurement una DUI podrem albirar un millor futur.

<http://unilateral.cat/wp-content/uploads/2020/08/WhatsApp-Video-2020-08-12-at-22.57.42.mp4>